

megjelenik – „cselekedeted *mindenkori maximumjáról*” (kiemelés – B. J.) van szó. (57.) A *Bildung* fogalma pedig inkább műveltség, semmint képzés. (Pl. 56., 112.) A Kant-rész átírásával és az újkantiánusokról szóló rész szerzők szerinti és tematikus kiegyensúlyozottabbá tételével, valamint részletesebb bibliográfiával e mű javított kiadása hozzájárulhat a honi filozófiai műveltséghez – és képzéshez.

Jegyzetek

1. Vö. pl. Searle, J. R.: HOGYAN VEZETHETŐ LE A „KELL” A „VAN”-BÓL? Lónyai M. (szerk.): TÉNYEK ÉS ÉRTÉKEK. Gondolat, 1981. 564–589. Searle nyelvi aktusokról szóló könyvének egyik fejezetében is ezt a tézisét taglalja. Dewey és Rorty számtalan ez irányú megnyilatkozásáról nem is beszélve.

2. Kant: A GYAKORLATI ÉSZ KRITIKÁJA. Ford. Berényi Gábor. Gondolat, 1991. 106j.

Boros János

A PONYVA ÉS A POLC

Vavyan Fable: Sárkánykönnny
Fabyen Kiadó, 1997. 568 oldal, 648 Ft

Kezdetben volt a Szépirodalmi Könyvkiadó, benne a Kentaur Könyvek. Abban pedig Vavyan Fable A HALKIRÁLYNŐ ÉS A KOMMANDÓ című kalandregénye. 1985–86-ban írta a szerző – 1987-ben jelent meg –, még mielőtt a Nyugatról, főleg az Egyesült Államokból beáradó, úgynevezett „kilós szemét” elérte volna az összes hazai könyvesboltot.

És Vavyan Fable jobb volt, mint az import vacakok, de eléggé hasonlított rájuk ahhoz, hogy elfoglalhassa a helyüket, késleltesse bezúdulásukat. És magyar mű volt, bármenynyire igyekezett is a szerző megszabadulni ennek *látszatától*. A lényeg, az álmok, a kényelmes élet víziója, az „ahogy azt Móricka elképzeli”-luxus otthonosan ismerős volt.

A HALKIRÁLYNŐ ÉS A KOMMANDÓ kellemes olvasmány volt – most, hogy újraolvastam eh-

hez az íráshoz, még mindig az. Ki van benne találva egy főhős, mi több, egy főhősnő, köré a környezet, az emberi meg a tárgyi, tágabb körben egy város, élettel és emberekkel; azután egy cselekmény, fordulatokban gazdag, izgalmas, de lineáris és követhető; meg van szerkesztve, arányos ritmusban jönnek egymás után az események és a figurák – semmi „extra” nincsen felfedezve vagy alkalmazva benne, de a kalandregény szabályos dramaturgiája jól vizsgálódik. Van evidens mondanója is, közérthető és cáfolhatatlan: a bűnt üldözni kell.

A meleg vizet pedig időről időre fel kell találni, mondom ezt én teljesen őszintén, mert Fable ezt találta fel, és piaca van rá, engem is beleértve. Tíz könyve hever itt előttem az íráshoz összekészítve, és mind saját.

Ugrom tíz évet: 1997-ből a SÁRKÁNYKÖNNY című regény van a kezemben. Ez már Fable saját kiadójának, a Fabyennek a terméke; a vállalkozás szemléletmást virul, legfőbb bázisa a Fable-sorozat.

Az elmúlt évtizedben sok minden megváltozott, de Vavyan Fable regényeinek hőse még mindig nő. Milyen nő?

Kezdetben fiatal, húszas évei közepén, második felében jár. Mára körülbelül tíz évvel idősebb, de jól tartja magát, bár retteg az öregedéstől. Önálló, általában egyedül él, vagy egy kapcsolatból – esetleg házasságból – tart kifelé, hogy majd párjával a szemünk előtt találjanak egymásra.

Ez a nő jól néz ki, de nem született „bombázó”, hanem „lett”; a sok sport, a törődés a kondícióval – és a perspektíva, hogy, ugye, bárkiből, belőlünk is akár... Testét az idő és a divat előrehaladtával főként, majd kizárólag természetes anyagokkal ápolja, a megfelelő kötetből megtudhatjuk, hogy a könyvek és térd környékét különös gonddal keneti, mert az fontos.

Ruházata sportos, nyaranta lenge, ha kell, lélegzetelállítónan elegáns – de legfőként mindig alkalmas arra, hogy néhány gonosztevőt testi közelharcban is harcképtelenné lehessen tenni benne. A „hordani tilos” cuccokról külön lista található a könyvben, olyan intonációban, hogy a gyengébb jellem máris rohan kidobni a levágott szárú farmernadrágot – a listát egyébként egy éjszakai bűnüldözői ki-rohanás alkalmával hozta össze a hősnő fegy-

verropogás közepette. A cipőkről is. Tehát: „A tépőzárás fejrészű, neonszínekben tarkálló strandpapucskos voltak többségben, ezeket a befűzetetlen, mezítlábra felrántott edzőcipők követték a top-pon, majd a különféle állatokat imitáló bunfordi szőrmamuszok következtek: kutyusok, nyuszik, cicák, mókusok és számos medveféle: elbűvölő barna-, másnapos szemű panda-, bájos koala- és betörőálarcos mosómackó.” (SÁRKÁNYKÖNNY.)

A testápolás és a testkultúra nemcsak otthon, hanem edzőteremben vagy konditeremben is zajlik, motoron, biciklin vagy görkorcsolyán – itt szabad tere van a divatnak, jön és megy. A táplálkozás kezdetben konzervatív, hogy aztán Bildungsroman lehessen ebből a motívumból is: reformkonyha, saláták, magok (a közölt receptek kiváltképpen néhány méregdrága szakácskönyvet). Aki evés közben olvassa, ott fogja hagyni a rántott húst – ez a cél. „Cefetiül viselkedik az izomzat. Ha nem használják, hamar elfelejti, hogy ő feszes és erős tudott lenni. Az izmok hűlt helyét foglalják el a bevitt és kiürítetlen mérgek, ott szépen betokozódnak, tőlük lesz karfiolos a bőr, és nincs az az éneklés, ami távozásra bírná őket.” A hősnő ezenfelül nagy állatbarát, természetbarát, kertbarát, régiségbarát. Mély lelke van, mindig akadnak gurui, új és régi barátok, barát nők. A pálya előrehaladtával ki-ki közülük kap egy-egy novellányi történetet, ezek a sztorik váltakoznak az akciókkal. A hölgy alapvetően egészséges lelkületű és fizikumú, már-már példakép lehetne; hatására gyors diétába kezdenénk, feltérképeznénk lakóhelyünk környékét konditerem, biobolt és Nature-Blue után nyomozva. A hősnőt egyébként nem nyomasztják a hétköznapi gondok; a pénz nem számít, lakás is van, később ház, őspark majd lesz. Az idejét fantasztikusan beosztja, napokig bírja alvás nélkül, végigverekedve az éjszakát, mindig csinál valamit, üresjáratok nincsenek, személyzetet is tart, rendetlen rendszerető. Legfőképpen pedig szerelemre vágyik. Ami meg is érkezik, akár az Intercity-vonatok.

Denisa Wry, A HALKIRÁLYNŐ ÉS A KOMMANDÓ kommandós-nyomozója is ilyen volt, csak akkor még nem lehetett tudni, hogy ilyen is marad.

Lássuk a férfit. Ő nem macsó, dehogyan. Viszont délceg, többnyire zsarú, még inkább kommandós, a veszély sűrűjéből. Ruganyos –

ő is konditerembe jár, mert kötelező neki, egyébként tizedannyit sem foglalkozik a fizikumával, mint a főhős, mert persze ő természetből nemcsak ilyen, hanem ilyen is marad. Lapos hasú, borostás. Mély hangú, az írisze meg hatalmas. Ez az írisz, a szemnek az a bizonyos legbelső köröcskéje, ez a főszereplő Fable figurateremtő kelléktárában. Íriszről ennyit az egész világirodalomban nem lehet olvasni, mint nála. Nem a szem a lélek tükré, hanem az írisz. Ami mély, feneketlen, csillogó, szikrázó, simogató, elnyelésel fenyegető, megnyugtató, izgató, erotizáló.

És az írisz gyakori emlegetését látva gyanút fog az ember (mert, mondjuk, egy könyvben egyszer még elmegy, de tíz könyvben tízszer már nem; ebben az oeuvre-ben viszont minden darabban legalább tízszer szerepel, és távolról sem csak az erotikus szempontból legközelebbiek viszonyában). Tehát gyanút fog az ember, hogy Fable-nak esetleg mániája, írőilág meg sémája ez az írisz a figurák jellemzésére. Eredetileg nem közhely, de nála azzá válik. A szeretkezés leírása – különösképp az első, aztán a továbbiaké – is sémák sorozata, de ezek a sémák már a közhelytárból valók.

Véleménye van a modern kor vívmányairól, például a mobiltelefonról. A mobiltelefon utálni divatos – akinek tényleg nem kell, azt nem is érdekli, nincs róla világnézete. Fable-nak van: „Ha nekem ilyesmivel kellene együtt élnem, kábé olyan komfortfokozaton érezném magam, mintha egyidejűleg lennék rühes, kanyarós, kólikás, és bónuszként lakásomszerte csótányok hemzsegnének. Ez csupán privát hiszti, azon egyéné, aki rosszul bírja, ha nyugalmát bolygatják. Aki evés közben enni, álmában aludni, munkakor dolgozni szeret; moziban, színházban műélvez, és ha úton jár, figyelmét az elsuhanó táj és a madarak kötik le.” (SÁRKÁNYKÖNNY.) Az író nő nem pusztán véleményezi a világot és hősnőjét, hanem ítél felette, és ami hősnőjét illeti, megajándékozza őt a tökéletesség becses érzetével. Aki nem úgy tesz, még nem kell rögtön kivégezni, csak hát szánódoan tökéletlen. Mint például ő maga, más regényekben, ahol mégiscsak van neki mobiltelefonja. Amikor is álmában már nyilvánvalóan nem alszik stb. – lásd fentebb.

Szakácskönyvművészet: saláta. A Kedves készíti. „Fél perc alatt szelte a sárgarépát fogpisz-

káló-karcsúságúra, a molett paradicsomból cakkos szegélyű karikákat vagdosott, a haragoszöld brokkolirózsákat kicsiny, háromfejű sárkányokká bővölte, csipkésítette a fejes saláta leveleit, az uborkát kígyózó spagettiszalakká hasogatta. Végül citrom félholdakkal, finomra vágott bazsalikommal díszítette, és zúzott színes borssal, szézamolajjal ízesítette művét.” (SÁRKÁNYKÖNNY.)

A finomkodás, a mesterkélttség a fenti paszuszusnak nem stílusra, hanem tartalmi jellegzetessége. Ezért nem reszelik benne a sárgarépat, nem gyalulják az uborkát, a bazsalikom nem zacskóból „jön”, a bors nem őrölt és nem fekete vagy fehér, netán piros, az olaj meg véletlenül sem „csak” oliva.

Az egymásra találás. A szerelmi szál. Kötelező, akár többé-kevésbé „normális” krimiről van szó – mint A HALKIRÁLYNŐ ÉS A KOMMANDÓ-ban –, akár egy sok mindennek álcázott analízisről, mint a SÁRKÁNYKÖNNY-ben. Az egymásra találás időpontja és formája lényeges és bőséges információval látja el az olvasót. Lássuk az első könyvet, melynek 568 oldala közül már a 92–93.-on bekövetkezik. Így: *„Újra megkeresem a száját, segít megtalálni. De máris tovább csapong, a nyakamat, vállamat csókolja. Két keze simogat, kíváncsian és találékonyan. Nem hittem volna, hogy Mogorvának is lehetnek ötletei. Egyáltalán, semmi olyasmit nem néztem ki belőle, ami az elkövetkező percekben történik. Mindenesetre jobb, ha elismerem, hogy valamit mégiscsak vártam, ami hasonlít erre, mi másért hozott volna ki a sodromból nap mint nap, hetek óta?”*

A harmatos fűben fekszünk, ruháink szétszórva. Fejem fölött a milliónyi csillagot szikráztató mélykék égbolt, mögöttem domb vonul a magasba, bővöm szinte felsistereg a férfi érintésétől, csókjaitól. Aztán borzongva-gyönyörködve felkiáltok, és kialszik a tudatom. Elmondhatatlan, ami következik, csodálkozom, hogy túlélem; hát nemcsak a fájdalomba lehet behalni?”

Ez a leírás – bár aligha mindenki kedvére való – viszonylag visszafogott, kicsit közhelyes, de voltaképpen érzékletes, és főleg helyénvaló. Nem túldimenzionált, nem kéleltetett, nem mesterkél. Illik az ilyesfajta könnyű, szórakoztató kalandregények műfajához és stílusához, mely utóbbinak egyik alapjellegzetessége, hogy az olvasó erőfeszítés nélkül befogadja, a sajátjának érezze. Nemcsak a stílust egyébként: az érzéseket, preferenciákat, véleményeket – egyszerűen: a világlátást is.

A SÁRKÁNYKÖNNY-höz ugorva – és a közbülső állomásokat az egyszerűség kedvéért kihagyva – ugyanezen aktus megjelenítéséből számos megállapítás fakad. Lássuk. Először is: maga az aktus kéleltetett. A szintén pontosan 568 (!) oldalas könyvben jóval a felén túl, a 325.-en következik be, igaz, két fergeteges előjáték előzi meg. Az első a 155. oldalon: *„Amikor már semmi egyebet nem éreztem a Symour ujjainak érintésétől belém átsugárzó testmelegen, homlokának simaságán, lélegzetének gyümölcsillatán kívül, rövid időre lehiggadtam e különös, közös, vércsere-érzetem: magzatmód.”*

Egyszerre csak, robbanásszerű hírtelenséggel felcseperedtem. Nagylánnyá, akinek minden sejtjében csodavárás lüktet, aki már oly éhes az ismeretlen szerelemre, mint amennyire retteg attól. Aki még nem szeretett-ölelt férfit, sejt csupán, hogy csakis ekként találkozhat a megfoghatatlan Szépséggel.

És ez olyasmi volt, amit eddig sohasem éreztem.

Tisztelességgel meg is döbbsentem.”

A második – még mindig csonka – forduló a 248. oldalon kerül sor. *„Megtaláltam a száját, és amikor megcsókoltam, hallottam artériáim vad dobolását a fejemben. Akárha szédület mélységbe merültem volna hirtelen, benne és önmagamban: kettőnk tengerében.*

Symour visszacsókolt, összetapadó mellkasunkat döngötte szívünk.”

Végül a beteljesedés: *„Azután óceáni mélyéig merültem egy olyan csókban, amely gyönyörűségesen különbözött az eddigiektől, mert zavartalannak és végtelennek ígérkezett, és meglepett azal, hogy csókabb volt annál, amit eddig e néven ismertem, kettőnkből kelt önálló életre, megelevenült; illata, íze, zamata, forrósága, de még teste is volt: páradzó, izmos, feszes és táncolókonny. És képzelenség lett volna megkülönböztetni, ki kit simogat, cirógat, ölel; saját bőrömet éppúgy éreztem, mint az övét, és összedöngtek szívizmaink.*

Bárhohol érintettem, oly csodálandóan ismerős volt a teste, mintha őt kívánó vágyaimban valóban csókoltam, kóstoltam, derekát a combjaim közé szorítottam volna.

Akárha ő volna az a régóta szeretett férfi, akivel ébredésközeli álmaimban annyiszor ölelkeztem már, és oly bűvöletben, miként létezővel sohasem; és ő ezúttal nem foszlott édes ízű, titokzatos mosollyal nyújtózkodós reggellé: valóvá lett, és velem maradt.

Tágra nyílt szemmel néztem rá, látván arcán azon érzés tükröképét, amely bennem áradt.

Felpillantott, és irisze megfényesedett. Homlokát az enyémre simítva, két tenyere közé zárta arcát...

Ez a leírás már nem azt célozza, amit a legelső: szó sincs az olvasóéval közös erotikus élmény felidézéséről. Itt az a – füzetes ponyvából és az író által oly sokszor dühödten kárhuztatott úgynevezett „nőmagazinokból” ismerős – kivételesség örökített meg, amely a normális halandónak sohasem jut osztályrészül, mert két nem földi, hanem isteni lény szükségeltetik hozzá. Ezekbe már betüremkednek azok a sajátos szótekervények, amelyek tagadhatatlanul stílussá állnak össze, de manírokkal teli, mesterkélt stílussá, hamissá téve, amit stilizálnak.

A korábban csak alapigazságokat, morális és szociális, környezetvédelmi és gazdasági tanácsokat, életvezetési tippeket osztogató lektúrszerző fokozatosan magára húzta a kifejező, a világteremtő, az artikuláció felkent papjának szerepét. Immáron – sajnálatos módon – Fable nem a lektúrának akarja megadni a kijáró becsületes rangot a ponyván, hanem súlycsoportot váltva a földről a polcra kívánkozik. *Komoly, igazi író szeretne lenni.*

Vavyan Fable utóbbi könyveiben már ezt az ambíciót helyezi első helyre, következésképp regényeiben kimúlik az izgalom, kevés az akció – ami mégis, az is már-már parodisztikus piff-puff –, helyette van viszont egy hatalmas méretű ágy, ott üldögél hősnő és hős, és éjt nappallá téve mesélnek egymásnak. Az író meg nekünk: nyilván novellába oltott mélyenszántó élettörténeteknek, valamiféle kölcsönös analitikus pszichoterápiának gondolja a szereplők múltból feltörő emlékképeit, legalábbis a bulvárpszichológizáló tálalás, a kommentárok erre utalnak. Más-más okból nehéz gyerekkor, meg a barátok nehéz gyerekkora, melyeket hasonlóan nehéz kamaszodás és felnőtté válás követ; kit-kit megtipport az élet, de csak annyira, amennyire feltétlenül szükséges a megérdemelt boldogsághoz. Ami, akárcsak az Intercity...

Ebből pedig nem lesz szórakoztató lektúr, mert ez már filozófia; de nem ám a görög szó „fapados” második jelentése – az életszemlélet –, hiszen az a lektúrának is kijár, és befér a magdiéta meg a méregtelenítés, hanem az első. A bölcelet. Többek között komoly írónak is sajátja.

Vavyan Fable bölcselete – rémesen banális. A világ fekete és fehér: aki nem úgy vélekedik a karácsonyról, hogy egy fenyőfa se haljon meg érte, azt sújtsa a környezetvédők és V. F. átka. (Nota bene: a Fable-könyvekben ott az írás, hogy újrahasznos papírból készültek. Hál’ istennek.) A nőről – és a nőmagazinokról *as such* – sommás, megfellebbezhetetlennek állított ítélete van. A férfiakról, a szerelemről szintén. (Lásd a fentebbi idézetet a megfoghatatlan Szépség és az orgasmus összefüggéséről. Aki előbbit utóbbin kívül is felleli, minimum frigid. Valamint: „*A szerelem nem egy ócska tornaóra. Oda csak lábujjhegyen járó lélekkel lehet menni. Sok évembe tellett, míg ezt megfogalmaztam.*”) A lovaglásról is (melyből kiderül, hogy fogalma sincsen a szabadságról annak, aki még nem ült lovon. Sőt: viszont ha lóra ül, ez az, amit érez). Az autóról, a sportról, a munkáról, a kapcsolatról, házasságról, szülőről, gyerekről...

Vavyan Fable hősei – a pozitívak – utálatosan, hátborzongatóan tökéletesek. És diktatórikusan azok: ha valaki nem az ő – széleskörűen ábrázolt életreceptjeikre épített – igazságait vallja, átsodródik a gonoszok birodalmába. Akik ugyan unalmasan feketék a vassal bélelt, rugdosásra komponált bakancsaikban, de legalább világos cél vezérli őket.

Hol vagyunk már az első kötet hamvas bűnüldözői ambíciójától?! Az egész világ megváltása – átrendezése, megfelelő emberek kiirtása, a maradék megfelelő mederbe terelése – a cél; igaz, ez a világ már régen nem világ, a szó valóságos és irodalmi értelmében sem. Fable hősei légüres térben mozognak – körülbelül azóta, hogy legalább a kocsik létező márkanéveket nyertek –, a ki-munkálendő bölcselet szabja meg létezésük vetületeit és tereit. Nem sétálnak (legfeljebb valami tengerparton vagy valaki ősparkos birtokán), tehát nincs földrajzi-társadalmi környezetük; nem olvasnak, nem járnak se színházba, se moziba, tehát nincs kulturális környezetük sem. Nincsenek tradícióik, nem veszi körül őket a mindennapi élet – a járműveivel, üzleteivel, eladóival, embereivel, fogfájásaival –, csak az öldöklés, a verekedés, a rendteremtés. Sznob, fennkölt szónoklataikkal a szerző beszél ki a könyvből, egyenest az olvasónak, manipulálás céljából. Fable-ra számos címkét lehet aggatni – annyit használnak

és aggat mindenre ő maga is, hogy megállni sem lehet: rémes, ha liberális nézeteket hangoztat, rémes, ha demagóg, rémes, ha ostoba. És sokszor mindez együtt.

Szemelvények: „*Ő nekem a vasárnap, a háttartalan szabadság. Szél, szülajság, szeretet és vágta*” (a ló). „*Nem adhatom fel a függetlenségemet, még sokáig odázgatnám a házassághoz címzett köteleket, a gyermekáldást, a háztartástant. Senkinek nem leszek a zoknimosója, szakácsasszonya, bébi-szütere. Konkrétan: én gyümölcssevő vagyok, ő ragadozó, én mozgékony, ő lustácska, én nyílt, ő hazudós, et cetera.*” Ez az idézet a hősnő elmúlt házasságáról és férjéről szól; a felsorolásban evidensen összetartozó tulajdonságok rajzolják ki a jó és rossz szembenállását – Fable filozófiájában a húsevés és hazudozás édestestvérek.

Vavyan Fable-t Molnár Évának hívják. A Fable mint álnév olyasvalamit ígér, amit ma már nem teljesít: mesét. A könyvbéli nevek kezdetben kínosan kimódoltak voltak; kitalálásuk legfőbb szempontja az lehetett, hogy létező nyelvre – tehát környezetre, országra, kultúrára – ne utaljanak, nemcsak a személynevek, de még az autóké sem. Ez utóbbit Fable később feladta: a japán, német és egyéb márkák világhódítását tudomásul véve az ő képzeletbeli – leginkább Magyarországot és Amerikát, esetleg Budapestet (a műemlékek nélkül) és San Franciscót elegyítő – városában is „igazi” autók közlekednek. Felrémlik, mintha valahol valamikor azt olvastam volna, hogy az író az állítólag a tévéműsorok sorozataiból válogatja figuráinak nevét...

És ha Fable könyveiből kimúltak az akciók, ha hétköznapi életszemléletből agresszív filozófiára váltott, hát ez utóbbi nyomasztóan intenzív kísérőjelensége a nyakatekert stílus. Az elvált férj a SÁRKÁNYKÖNNY-ben *használt, egyszervolt, néhai* (bár él), *hajdanvolt, elmúlt*. A mennyiségejelzők listáját a *kevésnyi* (a kevés és nyúl farknyi[?] házasságából) és a *soknyi* (a sok és, mondjuk, a hordónyi kontaminációja) vezeti. A por *lebegdez* (lebeg plusz lengedez?), az a kölyök *jöjjék* – egyes szám harmadik személyben nyilván *jöjrik* –, a vezető időhatározó a *mosti*. Az arc *színeslik* (piroslik+színes), az ablak *kereklik*, az alkonyat *széplik*. A pasas *jócska* (van ennek köze az ócskához?!) termetű, a levegő *narancsléfényű*, a hősnő *cajgafül* (biciklipártoló), és olykor (rosszféle) veríték *fáz-*

lalja (amit ő nyilván *fájlal*). Több mint izlésficam (a gurut le kell váltani!) az *eszi a kefét hüvös halomba*, valamint a szakállas vicc: *korán le kellett fekiüdnöm ahhoz, hogy az elvárt időre hazaérjek. Naracsonyfa* (mert narancsfa a karácsonyfa), *télkor*, valakik körénk *seregellnek*, valaki *eltünődözik* valamin. Másvalaki *neszít* valamit; én azt, hogy ezek az abszolúte találomra ide-másolt műszavak frusztrált írófélére vallanak.

Fable népszerűségét egyrészt hajdani jószágának, másrészt monopollhelyzetének, harmadrészt a műfaj iránti nagy érdeklődésnek köszönheti. Az *egyrészt* – elmúlt. A *másrészt* – nem igaz. Bár a „kilós szeméthez” képest elenyésző mennyiségben, de fel-feltűnik a hazai könyvpiacra – pontosabban a ponyván – Andrew Vachss, Jeffrey Archer, John Sandford, Elmore Leonard, legutóbb pedig – hogy nő is legyen a sorban – Janet Evanovich egy-egy könyve. És erre vár sokak között például Ruth Rendell (egy másik nő), Robert B. Parker, Rex Stout. Ők mind ponyvaszerzők. Amit írnak, színvonalas lektűr; valódi alakok valódi története egy valódi világból – szóval éppen az, ami Fable volt a kezdet kezdetén, és ami már régen nem.

Csáki Judit

TÜKÖRKÉPEK

François Truffaut: Önvallomások a filmről
Szerkesztette Zalán Vince, fordította
íjf. Benda Kálmán
Osiris, 1996. 436 oldal, 980 Ft

Rainer Werner Fassbinder: Írások, beszélgetések
Szerkesztette Zalán Vince, fordította
Györffy Miklós és Orosz Magdolna
Osiris, 1996. 340 oldal, 980 Ft

Krzysztof Kieślowski: Önéletrajz Danusia Stock gondozásában
Szerkesztette Zalán Vince, fordította Bori Erzsébet
Osiris, 1996. 264 oldal, 880 Ft

Az Osiris Könyvtár filmes sorozata legutóbb három idő előtt lezárult kortárs rendezői pálya – Truffaut 65, Fassbinder 52, Kieślowski